RETTENS DOM (Anden Afdeling)

14. februar 2001 *

I sag T-26/99,

Trabisco SA, Cognac (Frankrig), ved avocat J.-C. Fourgoux, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber først ved G. Marenco og L. Guérin og derefter ved G. Marenco og F. Siredey-Garnier, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 17. november 1998 om afvisning af sagsøgerens klage i henhold til EF-traktatens artikel 85 (nu artikel 81 EF),

* Processprog: fransk.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Pirrung, og dommerne A. Potocki og A.W.H. Meij,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 20. september 2000,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Sagsøgeren, Trabisco SA, driver virksomhed med køb og salg af alle typer motorkøretøjer og reservedele samt med reparation. Dette fremgår af den udskrift af handels- og selskabsregistret fra Tribunal de commerce de Saintes, som sagsøgeren har fremlagt i henhold til artikel 44, stk. 5, i Rettens procesreglement.

2 Efter at sagsøgeren var blevet indstævnet for Tribunal de commerce de Saintes af forhandlere af motorkøretøjer af mærkerne Peugeot og Citroën med påstand om, at der i medfør af national lovgivning om illoyal konkurrence blev fastsat forbud

for sagsøgeren mod parallelimport af nye motorkøretøjer samt brugte motorkøretøjer, der har kørt mindre end 3 000 km, indgav sagsøgeren den 4. juli 1994 en klage til Kommissionen over fabrikanten af motorkøretøjer af mærkerne Peugeot og Citroën (PSA) og over visse af dennes forhandlere eller agenter. Klagen blev indgivet i henhold til artikel 3, stk. 2, i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81).

3 I denne klage kritiseredes PSA og dennes forhandlere i det væsentlige for indbyrdes at have aftalt at anlægge retssager mod sagsøgeren og mod de selskaber, der udøver lignende virksomhed, for at erhverve oplysninger om disses forsyningskilder og de af dem anvendte tariffer, med det formål — til skade for forbrugerne — at hindre parallelimportørerne i at anvende konkurrencedygtige priser. I klagen henvistes til andre klager vedrørende tilsvarende omstændigheder, som var indgivet af selskaberne Massol og SGA.

4 Den 18. august 1994 tilsendte sagsøgeren Kommissionen dels en række dokumenter fra PSA vedrørende den »bivalente ordning« for angivelse af motorkøretøjers modelårgang, dels nogle artikler i pressen vedrørende klager til Kommissionen fra andre automobilforhandlere.

5 Den 6. november 1995 tilsendte Kommissionen sagsøgeren en underretning i henhold til artikel 6 i Kommissionens forordning nr. 99/63/EØF af 25. juli 1963 om udtalelser i henhold til artikel 19, stk. 1 og 2, i forordning nr. 17 (EFT 1963-1964, s. 42).

6 Den 4. december 1995 tilsendte sagsøgeren Kommissionen sine bemærkninger vedrørende denne underretning og fremlagde nye dokumenter.

7 Den 17. december 1997 tilsendte Kommissionen sagsøgerens advokat en skrivelse, hvori den opfordrede sagsøgeren og to andre virksomheder, der var

repræsenteret af samme advokat, til på baggrund af Domstolens dom af 15. februar 1996 i sagen Grand garage albigeois m.fl. (sag C-226/94, Sml. I, s. 651) at overveje at trække klagerne tilbage, således at de kunne henlægges af Kommissionen. Ved skrivelse af 26. januar 1998 rejste sagsøgerens advokat indsigelse mod henlæggelsen af de pågældende klager, idet han anførte, at klagerne accepterede, at deres klager blev forenet for at lette Kommissionen i dens arbejde.

8 I den tvist, som ligger til grund for sagsøgerens klage, afsagde Tribunal de commerce de Saintes den 7. maj 1998 en dom, hvorved de eneforhandlere, som havde frafaldet deres krav i sagen om illoyal konkurrence, blev tilpligtet at betale sagsøgeren erstatning. Der verserer en appelsag vedrørende denne dom ved Cour d'appel de Poitiers.

9 Ved beslutning af 17. november 1998 afviste Kommissionen sagsøgerens klage (herefter »den anfægtede beslutning«).

10 Ved stævning registreret på Rettens Justitskontor den 25. januar 1999 anlagde sagsøgeren sag med påstand om annullation af denne beslutning.

11 Ved Rettens beslutning af 6. juli 1999 blev den refererende dommer tilknyttet Anden Afdeling, hvortil sagen efterfølgende blev henvist.

12 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Anden Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Parterne afgav mundtlige indlæg og besvarede Rettens spørgsmål i retsmødet den 20. september 2000.

Parternes påstande

13 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres.

— Det tages til efterretning over for sagsøgeren, at selskabet forbeholder sig ret til at anlægge sag mod Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 215 (nu artikel 288 EF).

— Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

14 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Anmodningen om, at Retten tager til efterretning over for sagsøgeren, at denne forbeholder sig ret til at anlægge sag i henhold til traktatens artikel 215, afvises fra realitetsbehandling.

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Formaliteten

15 Kommissionen har gjort gældende, at anmodningen om, at Retten tager til efterretning over for sagsøgeren, at denne forbeholder sig ret til at anlægge erstatningssag mod Kommissionen, bør afvises fra realitetsbehandling. Sagsøgeren har erklæret sig uforstående heroverfor.

16 Retten skal herom bemærke, at Fællesskabets retssystem ikke indeholder et retsmiddel, hvorved det over for en part »tages til efterretning«, at denne forbeholder sig ret til at anlægge sag. Denne påstand må derfor afvises.

Realiteten

17 Sagsøgeren har i det væsentlige fremført tre anbringender.

Første og tredje anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat sine forpligtelser vedrørende behandlingen af klagen og sin begrundelsespligt

Parternes argumenter

18 Første anbringende består i det væsentlige af seks led. Det første er, at Kommissionen har tilsidesat sine forpligtelser til at forfølge overtrædelser af

konkurrencereglerne og til at behandle sagsøgerens klage, og at Kommissionen har fortolket sin skønsbeføjelse på dette punkt for vidt.

19 Anbringendets andet led er, at Kommissionen har foretaget en åbenbar fejlvurdering af de beviser, den rådede over, og af Fællesskabets interesse i en behandling af klagen. Sagsøgeren anfører, at der var indgivet talrige klager over PSA til Kommissionen med påtale af en tilsvarende adfærd som den, sagsøgeren kritiserer i sin klage. Efter sagsøgerens opfattelse undervurderede Kommissionen den forstærkende virkning af de beviser, som Kommissionen havde fået forelagt af klagerne som helhed, og som gjorde det berettiget, at Kommissionen havde foretaget en undersøgelse. Sagsøgeren finder, at Kommissionen uberettiget har isoleret behandlingen af sagerne i stedet for at forene dem, således som sagsøgeren foreslog i sin skrivelse af 26. januar 1998. Sagsøgerens anbringende på dette punkt er i det væsentlige, at Kommissionen har foretaget en åbenbar fejlvurdering af beviserne og af Fællesskabets interesse i en fortsat behandling af klagen, da den isolerede undersøgelsen heraf uden at tage hensyn til de talrige andre klager over PSA, som den havde fået forelagt. Desuden har Kommissionen ifølge sagsøgeren underkendt grovheden af den adfærd, der blev fulgt for at afskærme markederne.

20 Anbringendets tredje led er, at Kommissionen har foretaget en åbenbar fejlvurdering af den samordning, som skete i forbindelse med de retssager, som blev anlagt mod sagsøgeren og mod andre virksomheder, der befandt sig i samme situation, med det formål at udelukke dem fra at udøve virksomhed på markedet som parallelimportører. Ifølge sagsøgeren var det i betragtning af de beviser, som Kommissionen rådede over, ikke nødvendigt at foretage bekostelige undersøgelser for at fastslå overtrædelsen, der krævedes blot en objektiv analyse.

21 Anbringendets fjerde led er, at Kommissionen har foretaget en åbenbar fejlvurdering af beviserne vedrørende markedsopdelingerne og hindringerne for parallelimportørernes indkøb. Sagsøgeren gør gældende, at der foreligger talrige eksempler på sådanne hindringer, såsom salgsnægtelser, ophævelser af kontrakter, leveringsforsinkelser, pressioner på PSA's udenlandske forhandlere for at afskrække dem fra at sælge køretøjer med henblik på reimport til Frankrig, indstillingen af eksporten af visse modeller, som er særlig efterspurgte i Frankrig, og forskel i behandlingen af udenlandske forhandlere med hensyn til priser,

rabatter og præmier, afhængig af de solgte køretøjers endelige destination. Ifølge sagsøgeren er denne praksis blevet fortsat, og en intervention fra Kommissionens side er begrundet i medfør af subsidiaritetsprincippet.

22 I replikken har sagsøgeren kritiseret Kommissionen for at have betragtet selskabet som en uafhængig videreforhandler og ikke som en befuldmægtiget mellemmand, selv om intet i sagens akter indeholder grundlag for at betegne sagsøgeren som uafhængig videreforhandler. Kommissionen havde derfor ikke grundlag i sagens akter for at fastslå, at det kun var de uafhængige videreforhandlere, som de forhandlere, der var tilsluttet PSA's salgsnet, nægtede at sælge til.

23 Anbringendets femte led er, at Kommissionen har foretaget en åbenbar fejlvurdering af de foranstaltninger, der blev truffet som supplement til »Balladur-præmien«, der efter sagsøgerens opfattelse udgjorde en samordnet praksis fra fabrikanternes og deres forhandleres side med det formål at diskriminere parallelimporterede køretøjer.

24 Det første anbringendes sjette led er, at Kommissionen foretog en åbenbar fejlvurdering vedrørende anvendelsen af den franske ordning for motorkøretøjers modelårgang anvendes til hindring af parallelimport. Sagsøgeren anfører, at de indrømmelser, som Frankrig gav over for Kommissionen på dette punkt, var utilstrækkelige til at hindre de franske bilfabrikanter i at afgive vildledende oplysninger herom over for parallelimportørers kunder. Sagsøgeren fremdrager et eksempel på en sådan fejlagtig oplysning og understreger, at sagen vedrørende denne ordning stadig verserer.

25 Sagsøgerens tredje anbringende er, at den anfægtede beslutning er utilstrækkelig begrundet.

26 Kommissionen har gjort gældende, at anbringendet om, at den ikke forenede de forskellige klager, som den havde modtaget fra sagsøgeren og andre selskaber, der befandt sig i en lignende situation, kan fremføres under en erstatningssag, men ikke som et anbringende, der giver grundlag for annullation af en beslutning om afvisning af en klage.

27 Hvad angår anbringenderne om de forskellige åbenbare fejlvurderinger, som Kommissionen påstås at have foretaget, anfører denne, at de af sagsøgeren fremlagte beviser ikke godtgjorde, at de hævdede overtrædelser var begået, og at Kommissionen, hvis den skulle have iværksat en undersøgelse for at kunne fastslå, om sagsøgerens kritik var berettiget, havde været nødt til at iværksætte midler af et omfang, som den ikke var indstillet på i betragtning af sagens interesse og det sandsynlige udfald heraf. Kommissionen tilføjer, at de nationale domstole fuldt ud var i stand til at fastslå, om EF-traktatens artikel 85, stk. 1 (nu artikel 81 EF), var tilsidesat.

28 Det tredje anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten må efter Kommissionens opfattelse afvises fra realitetsbehandling, da det ikke støttes af nogen som helst faktisk eller retlig omstændighed.

Rettens bemærkninger

29 Det er fastslået i en lang retspraksis, hvilke forpligtelser der påhviler Kommissionen, når den har fået forelagt en klage (jf. bl.a. Domstolens dom af 4.3.1999, sag C-119/97 P, Ufex m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1341, præmis 86 ff.).

30 Det fremgår navnlig af denne retspraksis, at Kommissionen, når den beslutter at prioritere de klager, den modtager, forskelligt, ikke blot kan fastlægge den rækkefølge, hvori klagerne skal behandles, men også kan afvise en klage med den begrundelse, at der ikke er en tilstrækkelig interesse for Fællesskabet i en fortsat behandling af sagen (jf. Rettens dom af 24.1.1995, sag T-5/93, Tremblay m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 185, præmis 60).

31 Kommissionens skønsmæssige beføjelse på dette punkt er dog ikke ubegrænset. Der påhviler den nemlig en begrundelsespligt, når den afviser at fortsætte behandlingen af en klage, og denne begrundelse skal være tilstrækkelig præcis og detaljeret til, at Retten kan foretage en effektiv prøvelse af Kommissionens skønsbeføjelse til at opstille prioriteter (jf. præmis 89-95 i dommen i sagen Ufex m.fl. mod Kommissionen). Denne prøvelse må dog ikke føre til, at Retten sætter sit eget skøn af Fællesskabets interesse i stedet for Kommissionens, men har til formål at kontrollere, at den anfægtede beslutning ikke hviler på materielt urigtige omstændigheder, og at den hverken er behæftet med en retlig fejl, et åbenbart urigtigt skøn eller magtfordrejning (jf. Rettens dom af 18.9.1992, sag T-24/90, Automec mod Kommissionen, Sml. II, s. 2223, præmis 80, og af 13.12.1999, forenede sager T-9/96 og T-211/96, Européenne automobile mod Kommissionen, Sml. II, s. 3639, præmis 29).

32 Det fremgår ikke af den anfægtede beslutning, at Kommissionen har tilsidesat principperne i retspraksis vedrørende omfanget af sine forpligtelser. Beslutningen viser, at Kommissionen foretog en nøje undersøgelse af de forhold, som sagsøgeren gjorde gældende. Betragtningerne i beslutningen vedrørende vurderingen af Fællesskabets interesse i en fortsat behandling af klagen indeholder heller ikke grundlag for en konstatering af, at Kommissionen har tilsidesat principperne i retspraksis på dette punkt.

33 Da det første anbringendes andet led går ud på, at sagerne vedrørende de forskellige klager, der blev indgivet over PSA og dennes eneforhandlere, blev behandlet »isoleret«, anfægtes hermed lovligheden af den anfægtede beslutning, hvorfor dette anbringende i modsætning til, hvad Kommissionen hævder, kan fremføres til støtte for en påstand om annullation.

34 Hvad angår dette led af anbringendet bemærkes, at Kommissionen ikke ved vurderingen af Fællesskabets interesse i en behandling af en klage må vurdere denne isoleret, men skal se den i sammenhæng med den generelle situation på det pågældende marked. Når Kommissionen modtager mange klager, hvori de samme erhvervsdrivende kritiseres for en tilsvarende adfærd, udgør denne omstændighed et af de elementer, som Kommissionen skal tage hensyn til ved vurderingen af Fællesskabets interesse.

35 På samme måde skal Kommissionen, når den vurderer sandsynligheden for at kunne godtgøre, at der er sket en tilsidesættelse, og når den vurderer omfanget af de undersøgelser, som er nødvendige hertil, tage hensyn til alle de beviser, som den råder over, og kan ikke nøjes med en isoleret vurdering af de forhold, som er blevet fremført af hver enkelt klager, og heraf konkludere, at den enkelte klage, vurderet for sig, ikke har den fornødne støtte i bevismaterialet.

36 Kommissionen er dog ikke forpligtet til at »forene« procedurerne for behandlingen af de enkelte klager vedrørende samme virksomheds adfærd, da institutionen har et skøn med hensyn til, hvilken fremgangsmåde den vil følge ved gennemførelsen af en undersøgelse. Navnlig kan den omstændighed, at der er indgivet flere klager vedrørende erhvervsdrivende, som tilhører forskellige grupper, såsom uafhængige videresælgere, befuldmægtigede mellemmænd og forhandlere, således som det er tilfældet i den foreliggende sag, ikke være til hinder for at afvise de af klagerne, som ifølge Kommissionens oplysninger fremgår at være ubegrundede eller ikke at have den fornødne fællesskabsinteresse. Det er derfor ikke i sig selv ulovligt, at Kommissionen behandler forskellige klager hver for sig (jf., ud fra en analogi, Rettens dom af 14.5.1997,

forenede sager T-70/92 og T-71/92, Florimex og VGB mod Kommissionen, Sml. II, s. 693, præmis 89-95).

37 Det må i den foreliggende sag medgives, at de mange klager over PSA medførte sagsanlæg ved Fællesskabets retsinstanser, og at de beviser, som blev fremlagt under disse sager, kan give grund til mistanke om, at der også inden for PSA's salgsnet blev fulgt en ulovlig praksis i lighed med den, som blev fastslået i Kommissionens beslutning 98/273/EF af 28. januar 1998 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (IV/35.733 — VW) (EFT L 124, s. 60), som i vidt omfang blev stadfæstet ved Rettens dom af 6. juli 2000 i sagen Volkswagen mod Kommissionen (sag T-62/98, Sml. II, s. 2707). Det viser endvidere, at der muligvis ikke er tale om enkeltstående tilfælde, som normalt vil have ubetydelige virkninger for konkurrencen og for samhandelen mellem medlemsstaterne.

38 Det er imidlertid ikke godtgjort, at Kommissionen har fejlvurderet disse forhold i sin beslutning. Ganske vist er ordlyden af den anfægtede beslutning noget tvetydig på dette punkt. Kommissionen henviser flere gange til sagsøgerens individuelle situation og nævner ikke udtrykkeligt de øvrige klager, den modtog. Forkastelsen af de enkelte anbringender er dog hver gang begrundet i generelle betragtninger, som ikke er begrænset til en undersøgelse af sagsøgerens individuelle situation.

39 Det er derfor ikke godtgjort, at Kommissionen har tilsidesat sin forpligtelse til at undersøge Fællesskabets interesse i at fortsætte efterforskningen over for PSA i den mere generelle sammenhæng med den adfærd, som PSA og forhandlere, der er tilsluttet dennes net, har fulgt over for parallelimportører.

40 Det tilføjes, at Kommissionen, efter at have modtaget talrige klager ikke blot over PSA, men også over andre bilfabrikanter, intervenerede i den pågældende sektor

ved beslutning 98/273 (som er nævnt ovenfor i præmis 37), og at denne beslutning blev indbragt for Retten. Det var derfor berettiget, at Kommissionen ikke anvendte store ressourcer til undersøgelse af en lignende sag.

41 Følgelig er anbringendets to første led ubegrundede.

42 Hvad angår anbringendets tredje led vedrørende de retssager, der blev anlagt mod sagsøgeren og de øvrige virksomheder, som udøver tilsvarende aktiviteter, udgør den omstændighed, at der verserer en vigtig retssag om mellemhandlernes og de uafhængige videreforhandleres virksomhed, ikke i sig selv, i mangel af yderligere bevis herfor, nogen dokumentation for, at disse retssager beror på en samordnet praksis mellem PSA og dennes eneforhandlere (jf. præmis 36 i dommen i sagen Européenne automobile mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 31). Det er heller ikke godtgjort, at Kommissionen foretog et åbenbart urigtigt skøn ved at antage, at de nationale domstole, og navnlig Tribunal de commerce de Saintes, for hvem tvisten vedrørende sagsøgeren var indbragt, var i stand til at sikre denne beskyttelsen af sine rettigheder efter fællesskabsretten. Vurderingen ændres ej heller af, at Kommissionen i den anfægtede beslutning undlod at henvise til denne domstols dom af 7. maj 1998. Denne dom bekræfter nemlig Kommissionens argumenter, uden at gyldigheden af betragtningerne i den anfægtede beslutning dog afhænger af dommens udfald. Det fremgår således heller ikke, at Kommissionen har tilsidesat Fællesskabets interesse i en behandling af klagen, for så vidt denne vedrører retssagerne mod sagsøgeren.

43 Hvad angår anbringendets fjerde led om, at Kommissionen har foretaget en åbenbar fejlvurdering af beviserne vedrørende markedsopdelingen og hindringerne for parallelimportørernes indkøb, sondrer Kommissionen i den anfægtede beslutning med rette mellem de uafhængige videreforhandlere og de befuldmægt-

igede mellemmænd. Hvad angår salgsnægtelserne over for sagsøgeren og de øvrige virksomheder, som udøver tilsvarende aktiviteter, samt foranstaltningerne med henblik på at afskrække PSA's udenlandske eneforhandlere fra at sælge til disse virksomheder, må Retten konstatere, at de beviser, sagsøgeren har fremlagt, ikke i sig selv godtgør, at der var indgået en konkurrencebegrænsende aftale med det formål at hindre befuldmægtigede mellemhandlere i at udøve virksomhed i overensstemmelse med artikel 3, nr. 11, i forordning nr. 123/85 af 12. december 1984 om anvendelse af traktatens artikel 88, stk. 3, på kategorier af salgs- og serviceaftaler vedrørende motorkøretøjer (EFT 1985 L 15, s. 16). PSA har desuden givet en plausibel forklaring på disse omstændigheder, nemlig at koncernen udelukkende modsatte sig den virksomhed, som blev udøvet af uafhængige videreforhandlere, hvilket ikke er i strid med konkurrenceretten. Kommissionen havde derfor ikke i den foreliggende sag grundlag for at anse det for godtgjort, at der var sket en overtrædelse (jf. Rettens dom af 21.1.1999, forenede sager T-185/96, T-189/96 og T-190/96, Riviera auto service m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 93, præmis 47, og præmis 37 i dommen i sagen Européenne automobile mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 31).

44 Det af sagsøgeren herom i replikken fremførte anbringende, hvorefter selskabet ikke udøver virksomhed som uafhængig videreforhandler, men udelukkende som mellemhandler, må forkastes. Sagsøgeren har nemlig på intet tidspunkt i sin korrespondance med Kommissionen udtrykkeligt erklæret at udøve virksomhed som befuldmægtiget mellemhandler. Den beskrivelse af selskabets virksomhed, som fremgår af dets brevpapir, giver indtryk af, at det udøver virksomhed som uafhængig videreforhandler. I sin klage angav selskabet, at det var i samme situation som SGA og Massol-selskaberne, som det selv har betegnet som »uafhængige handlende«. Hvad angår det førstnævnte selskab har Retten fastslået, at det ikke var godtgjort, at det udøver virksomhed som mellemhandler eller videreforhandler (Rettens dom af 13.12.1999, forenede sager T-189/95, T-39/96 og T-123/96, SGA mod Kommissionen, Sml. II, s. 3587, præmis 50). Hvad angår det andet selskab har Domstolen haft lejlighed til at fastslå, at dette selskab udøver virksomhed som uafhængig videreforhandler (jf. dommen i sagen Grand garage albigeois m.fl., nævnt ovenfor i præmis 7).

45 Kommissionen kan derfor ikke kritiseres for at have foretaget en åbenbar fejlvurdering af sagsøgerens virksomhed. Desuden har Kommissionen ikke baseret sin beslutning på en kvalifikation af sagsøgerens virksomhed, men blot

overvejet muligheden af, at sagsøgeren udøver virksomhed som uafhængig videreforhandler eller som mellemhandler.

46 Hvad angår det første anbringendes femte led, som er, at Kommissionen har foretaget en åbenbar fejlvurdering af de foranstaltninger, PSA traf, efter at den franske regering havde gennemført ordningen med den såkaldte Balladur-præmie, er det tilstrækkeligt at bemærke, at den omstændighed, at en fabrikant giver sine forhandlere mulighed for at yde yderligere rabat, men ikke hvor der er tale om parallelimport, ikke kan anses for en overtrædelse af fællesskabsretten (jf. præmis 54 i dommen i sagen Européenne automobile mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 31).

47 Hvad angår det første anbringendes sjette led vedrørende PSA's og dennes forhandleres adfærd i forbindelse med den franske ordning vedrørende motorkøretøjers modelårgang godtgør de problemer, som sagsøgeren har henvist til, ikke, at der er indgået en ulovlig aftale på dette punkt, og at Kommissionen har begået et åbenbart urigtigt skøn.

48 Hvad endelig angår det tredje anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten bemærkes vedrørende Kommissionens argument om anbringendets afvisning, at Retten kan behandle det af egen drift. Det må i så henseende konstateres, at den anfægtede beslutning indeholder en klar redegørelse for de retlige og faktiske omstændigheder, hvoraf Kommissionen sluttede, at der ikke forelå den fornødne fællesskabsinteresse. Anbringendet er derfor ubegrundet.

49 Følgelig er såvel første som tredje anbringende ubegrundet.

Andet anbringende om at den administrative procedure ved Kommissionen varede urimeligt længe

Parternes argumenter

50 Sagsøgerens andet anbringende er, at Kommissionen ifølge Domstolens praksis (Domstolens dom af 18.3.1997, sag C-282/95 P, Guérin automobiles mod Kommissionen, Sml. I, s. 1503) er forpligtet til at vedtage en beslutning inden for en rimelig frist. Efter sagsøgerens opfattelse er en frist på mere end fire år mellem klagen og beslutningen om afvisning ikke rimelig, hvilket gør det begrundet at annullere den anfægtede beslutning.

Rettens bemærkninger

51 Kommissionen er ganske vist ifølge den af sagsøgeren nævnte praksis forpligtet til at træffe afgørelse vedrørende en klage i henhold til artikel 3 i forordning nr. 17 inden for en rimelig frist, men en overskridelse heraf, forudsat den i øvrigt godtgøres, er ikke uden videre ensbetydende med, at den anfægtede beslutning skal annulleres.

52 Hvad angår anvendelsen af konkurrencereglerne kan overskridelsen af en vis rimelig frist kun udgøre en grund til annullation af en beslutning om konstatering af en overtrædelse, såfremt det er godtgjort, at tilsidesættelsen af dette princip har påvirket de pågældende virksomheders ret til kontradiktion. Bortset fra dette særlige tilfælde er en tilsidesættelse af forpligtelsen til at træffe afgørelse inden en rimelig frist uden betydning for gyldigheden af en administrativ procedure i

henhold til forordning nr. 17 (jf. Rettens dom af 20.4.1999, forenede sager T-305/94 — T-307/94, T-313/94 — T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 og T-335/94, Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mod Kommissionen, den såkaldte »PVC II-sag«, Sml. II, s. 931, præmis 121 og 122).

53 Det tilføjes, at i en situation, hvor en klager i en konkurrencesag kritiserer Kommissionen for at have tilsidesat princippet om overholdelsen af en rimelig frist i forbindelse med vedtagelsen af en beslutning om afvisning af klagen, vil en annullation af beslutningen med denne begrundelse alene have til følge, at proceduren ved Kommissionen forlænges yderligere, hvilket vil være i strid med klagerens egne interesser.

54 Det andet anbringende er derfor uden betydning for sagens afgørelse.

55 Som følge af det anførte må Kommissionen frifindes for påstanden om annullation af den anfægtede beslutning.

Sagens omkostninger

56 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor dømmes til at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling)

1) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.**

2) **Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.**

Pirrung Potocki Meij

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. februar 2001.

H. Jung

Justitssekretær

A.W.H. Meij

Afdelingsformand